

De verhuishwagen

‘Mama!’ Keetje staat voor het raam. Ze wijst naar buiten. ‘Er staat een grote auto voor het huis!’

Mama komt naast Keetje staan. ‘Dat is een verhuishwagen. We krijgen vandaag nieuwe onderburen. In die auto zitten al hun spulletjes.’

De deuren van de verhuishwagen zwaaien open. Twee mannen met grote spierballen springen op de stoep.

‘Zij gaan alles uit de auto halen,’ zegt mama. ‘Let maar goed op.’

Keetje drukt haar neus tegen het raam. De mannen laten de achterklep naar beneden zakken en beginnen met uitladen. Al gauw staan er wel twintig dozen op straat. En een kast. Vier stoelen. Drie lampen. En...

‘Een step!’ roept Keetje. ‘Mama, kijk! Een roze step!’

Mama lacht. ‘Je hebt gelijk. Ik denk dat de nieuwe buren óók een dochter hebben. Misschien kunnen jullie wel vriendinnetjes worden.’

Keetjes ogen glimmen. ‘Mag ik naar buiten, met mijn step? Dan laat ik hem zien aan het nieuwe meisje!’

Mama kijkt haar twijfelend aan. ‘Misschien duurt het nog wel even voordat ze komt.’

‘Dat geeft niet,’ zegt Keetje. ‘Ik rijd gewoon rond tot ze er is.’

‘Oké, vooruit dan maar,’ zegt mama. ‘Dan ga ik buiten op het bankje zitten. Ik ben eigenlijk ook wel benieuwd wie er onder ons komen wonen.’

Even later racet Keetje over de stoep heen en weer. Ze is al vijf keer tot de hoek van de straat geweest. En terug. De step van het nieuwe buurmeisje staat er nog steeds.

‘Wanneer komt ze nou?’ vraagt Keetje aan mama.

‘Nog even geduld,’ zegt die.

Keetje zucht. Wat duurt het lang!

Maar wacht... Daar komt een auto de straat in rijden. Hij stopt achter de verhuiswagen en er stappen twee mensen uit. Een meneer en een mevrouw met een dikke buik. Vlak daarna klimt er een jongetje naar buiten. Meteen rent hij naar de roze step.

‘Hoi,’ zegt hij als hij Keetje ziet staan. ‘Ik ben Job. Dit is mijn nieuwe huis.’

Keetje blijft even stil. Ze kijkt hem verbaasd aan.

‘Jij bent geen meisje,’ zegt ze dan.

‘Nee,’ zegt Job. ‘Ik ben een jongen.’

Keetje bekijkt hem nog eens goed. ‘Wat gek.’

‘Waarom?’ vraagt Job.

‘Je hebt toch een roze step,’ zegt Keetje.

Job haalt zijn schouders op. ‘Die is van mijn nichtje geweest.’

‘O,’ zegt Keetje. ‘Ik vind hem mooi. Ik houd van roze.’

Job wijst op Keetjes step. ‘Ik houd van groen.’

Ineens heeft Keetje een idee. ‘Zullen we een keertje ruilen? Ik de roze en jij de groene?’

Job denkt even na. ‘Dat is goed,’ zegt hij. ‘Maar nu ga ik eerst papa helpen sjouwen.’

‘Morgen dan?’ vraagt Keetje.

‘Wat is er morgen?’ Keetjes moeder komt naast hen staan.

‘Dan gaan Job en ik spelen,’ zegt Keetje.

‘Dat mag wel, hè papa?’ zegt Job tegen zijn vader, die net aan komt lopen. Hij draait zich om naar Keetje. ‘Ik heb ook nog ander leuk speelgoed.’

Jobs vader wijst naar de verhuizers, die steeds meer dozen naar binnen dragen. ‘Maar dat moeten we eerst even zoeken.’

Mama lacht. ‘Dan laten we jullie nu maar met rust. Ga je mee naar binnen, Keetje?’ Ze loopt de portiektrap op.

Keetje komt achter haar aan. ‘Dag Job!’ Ze zwaait. ‘Tot morgen!’

‘Tot morgen,’ zegt Job. En hij draagt de roze step zijn nieuwe huis in.

Barbecuetje

‘Mama, wil je mij dit leren?’ Keetje heeft het dominospel uit de kast gehaald.

Keetjes moeder hoort niks. Ze typt iets op haar telefoon.

‘Ik leg de spullen vast klaar,’ zegt Keetje. Ze kiepert de doos om. De dominostenen stuiten over elkaar heen op tafel.

Nu kijkt mama op. ‘O, Keetje,’ zegt ze. ‘Ik moet echt even iets afmaken.’

‘Wanneer ben je dan klaar?’ vraagt Keetje.

‘Straks,’ zegt mama.

Keetje zucht. Straks duurt zo lang.

Mama denkt na. ‘Zullen we anders vragen of Job hier komt spelen?’

‘Mag dat?’

Mama knikt. ‘Dat hadden jullie toch al een beetje afgesproken?’ Ze geeft Keetje een knipoog. ‘Ga hem maar halen. Ik bel zijn vader dat je eraan komt.’

Binnen vijf minuten is Keetje terug. Met Job.

‘Het mocht!’ zegt ze blij. ‘Jobs vader en moeder hebben ook geen tijd om spelletjes te doen. Die zijn verhuisdozen aan het uitpakken.’

‘Het zijn er wel honderd,’ zegt Job trots.

‘Zo, zo.’ Keetjes moeder kijkt Job bewonderend aan. ‘Dat zijn er een heleboel.’ Dan pakt ze haar telefoon. ‘Ik moet even iemand bellen, op de gang. Gaan jullie maar vast spelen, ik ben zo terug.’

Als mama weg is, loopt Keetje naar de tafel. ‘Kan jij domino?’

Job schudt zijn hoofd.

‘Jammer,’ zegt Keetje.

Ze staren naar het dominospel.

‘We kunnen wel barbecuetje spelen,’ zegt Job. ‘Dan zijn dat de kooltjes.’

‘Ja!’ roept Keetje. ‘We maken er een berg van. En die steken we in brand.’

Samen vegen ze de dominostenen op een grote hoop, midden op de tafel. Job houdt zijn vinger ernaast. 'Dit is een lucifer.' Hij tuit zijn lippen. 'Fffrrrt. Nu wordt alles heel heet.'

Keetje buigt zich naar voren.

'Niet te dichtbij!' zegt Job. 'Straks verbrand je je.'

'O ja.' Keetje trekt haar hoofd weer naar achteren. Dat ging maar net goed.

Intussen heeft Job een pen van de tafel gepakt. Hij duwt ermee tussen de kolen. 'Anders gaat het vuur uit.' Tevreden kijkt hij naar de barbecue. 'Het gaat goed, hè?'

Keetje knikt. 'Er moet eigenlijk nog wel eten op. Dat hoort bij barbecueën.'

Job kijkt Keetje vragend aan. 'Maar wat?'

'Worst natuurlijk!' zegt Keetje. Ze loopt naar de fruitschaal en pakt een banaan.

'Goed idee,' zegt Job.

Ze leggen de worst op de barbecue.

'Het ruikt lekker, hè?' zegt Keetje.

'Heerlijk.' Job draait de worst voorzichtig om.

'Wat is heerlijk?' Keetjes moeder staat in de deuropening.

'De worst. We spelen barbecuetje,' zegt Keetje.

Mama doet net of ze schrikt. 'Nee toch. Midden in de kamer?' Ze haalt een plastic emmertje uit de speelgoedkist en houdt dat zogenaamd onder de kraan. 'Uit de weg!' Ze gooit het emmertje leeg boven de banaan. *Pssssht*, doet ze. Ze veegt met haar hand over haar voorhoofd. 'Nou, nou, dat was net op tijd. Binnen barbecueën is levensgevaarlijk. Gelukkig is het goed afgelopen!'

Job en Keetje lachen.

'Gekke mama,' zegt Keetje.

'Het is toch niet echt!' zegt Job.

'Niet?' zegt mama. Ze haalt opgelucht adem. 'Maar ik zal jullie toch maar snel domino leren. Dat is tenminste een veilig spelletje!'